

живата и непреходима онъзи преграда. Тогасъ като отъ невидима сила увлечена впустина са презъ множеството съ бързина на ранена лвица, изминахъ улицытъ и стигнахъ предъ вратата на палата на инквизиціята. И тамъ като изумѣла наченъ да вика какъ ище да види великия инквизиторъ. Стражарытъ я помислихъ за луда и не ѝ сторихъ нѣщо зло, рекохъ ѝ само че инквизиторытъ са намѣрва сега на мегданя на тържественното *ауто-да-фе*. Подиръ нѣколко минути отъ суетны старанія, Павлина пристѣпи до единъ сборъ когото позна. Той бѣше онзи, който първия пѣтъ я бѣ ввелъ при инквизитора. — Махни са отъ тука, рече ѝ той низско, инакъ ще заповѣдамъ да та закарать въ тъмнициытъ. — Павлина са обърна къмъ небото съ яростенъ погледъ, послѣ са затече бърже къмъ голѣмыя мегданъ на Севиля. Когато тя стигна тамъ, страшны пламъцы разлѣсены съ дымъ издигахъ са къмъ небото... Сичко бѣ са свършило... Инквизиторытъ бѣ спокоенъ на сѣдалището си, и са моляше за душиытъ на онъзи които той бѣше погубилъ... Тогасъ Павлина като си подигна рѣцѣтъ къмъ небото, въ неудопонятно отчаяніе безъ да помисли за ужасното и трепещуще множество, което вѣсторжено я глѣдаше — Петре Арбуезе! извика тя съ ужасенъ и рѣдающъ гласъ, Петре Арбуезе! бѣди проклетъ! Пѣзи са отъ ищеніето ми! Но екѣтъ отъ гласовѣтъ на народа прикры гласа на Павлина. Тѣзи които бѣхъ около нея растѣпихъ са за да ѝ далътъ пѣтъ, като я мисляхъ за луда...

Жозе млькна. Глърдытъ му, силно вълнуваны, издувахъ са отъ бързото и продължително тупанье на сърцето, челото му станъ румяно, и едъръ потъ течеше по лицето му на свѣтливы бисеры. Въ тѣзи минута той бѣше преестественно хубавъ.

— Е, добръ! що станъ Павлина? попыта предсѣдательтъ движимъ отъ непреодолимо любопытство.